

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ ·Εν Ἀθήναις φρ. 15—·Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16—·Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΗΛΙΑΔΗΣ ΔΙΕΤΩΤΗΤΗΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ.

Τί σοφὰ πράγματα σκέπτονται καὶ πάλιν περὶ τοῦ Ἐθνους ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος Βασιλεὺς μας, ἡ Μεγαλειότης του δηλαδὴ καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος; **Νὰ διαλύσουν τὴν Βουλὴν.** Ὁ εἷς προτείνει καὶ ὁ ἄλλος δέχεται. Πρῶτασιν δὲ καὶ ἀποδοχὴν τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐμπνέει. Μόλις ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς ἐμάθομεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς παρέστι ἐνταῦθα, τόσον δὲν ἐκαταλάβαμεν τὴν ἐξ Ὁρωπού κατ' εὐθείαν εἰς Δεκέλειαν ἀφίξιν του. Τὸ ἀστειὸν τηλεγράφημα ἐνὸς Χόλτμαν ἀπὸ τὸ Τατοῖ βεβαίως δὲν τὸ πῆραμεν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν. Τόση πάλιν μετριοπροσῶν! Καὶ ἡμεῖς εἶχαμεν σκοπὸν ἂν προειδοποιούμεθα, καὶ εἰς τὸν Ὁρωπὸν ἀκόμα νὰ ἐκστρατεύσωμεν λαμπραδηδρομούντες, ὅπως ὑποδεχθῶμεν τὸν Βασιλέα μας. Τὸ εἶπε μάλιστα καὶ ὁ Σουρῆ!

Καὶ διατί νὰ διαλύσουν τὴν Βουλὴν; Ἐδῶ πλέον πρόκειται περὶ Βασιλικῆς προνομίας. Ὁ Κουμουνδοῦρος, ἂν καὶ δεῦτερος Βασιλεὺς, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ αὐτὴν. Εἶναι ἀπλοῦς ὑπηρέτης τοῦ Στέμματος. Ἐὰν ἔχῃ ἐξουσίαν τινα συνταγματικὴν, τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν τὴν ἀφύεται ἐκ τῆς ἐνεστώσης Βουλῆς, ἥτις φεύγουσα τὸν ἀφῆσεν ἀντιπρόσωπόν της, ἀφοῦ ἐξεκένωσεν εἰς τὴν λερωμένην ποδιάν του διακόσια μέχρι τριακοσίων ἑκατομμυρίων καὶ τοῦ εἶπε: αὐτὰ σοῦ τὰ δίδω νὰ πολεμήσῃς. Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ νικήσῃς, εἶσαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ πολεμήσῃς, ἂν ἡ Βύρρακη συμφωνήσῃ μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπογραφὴν της. Ὁ Κουμουνδοῦρος ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἐντολήν, ἐδυσανασχέτει μόνον ὅτι δὲν τοῦ εἶδικοτο εὐκαιρία νὰ πολεμήσῃ μὲ ἐξακόσια ἀντὶ τριακοσίων ἑκατομμυρίων, μὲ ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδας ἀνδρας ἀντὶ ὀγδοηκοντακισχιλίων. Καὶ ὁ κ. Μπούμπουλης κρατῶν τὸ μπάσο ἐλυπεῖτο ὅτι μὲ τὸ μερίδιον τὸ ὅποιον τοῦ ὄρισαν ἀπὸ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ πολέμου, θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀφῆσῃ καὶ μερικὰς τορπίλλας ἀχρήστους, τὰς ὁποίας νὰ μὴν ἀγοράσῃ. Ἄλλ' ὁ πρωθυπουργὸς εἶδε τὰ ἑκατομμύρια καὶ εἶπε: τέτοια ἑκατομμύρια κρῖμα εἶναι νὰ τὰ ξοδεύσωμε γιὰ Παλχοτούρκους· καλ-

λίτερα νὰ τὰ φάνε οἱ Ἕλληνές μου. Εἶδε καὶ τοὺς ὀγδοηκοντακισχιλίους ἀνδρας, τῶν ὁποίων τοὺς ἡμῖσις εἶχεν ἐφοδιάσει μὲ ἀναρρωτικὰς ἀδείας, καὶ εἶπε: Τέτοια παλληκάρια κρῖμα εἶναι νὰ χύσουν τὸ αἷμά των γιὰ τοὺς Βρωμοτούρκους· καλλίτερα οἱ Ἕλληνές μου νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἐκλογεῖς, παρὰ ὡς μαχηταί. Εἶπε καὶ ἕκαμε. Ὁ ἐπιστολογράφος τῆς Πῶλ Μῶλ διατείνεται ὅτι ὄχι ὁ Κουμουνδοῦρος, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς εἶπε καὶ ἕκαμε· ὁ δὲ ἐκ Χαλκίδος ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς διίσχυρίζεται ἐν τινι πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῇ του ὅτι ἠκούσθησαν οἱ αὐλικὸι βεβαίως ὡς ἀληθῆ τὰ περὶ Βασιλείας ἐν τῇ Πῶλ Μῶλ δημοσιευθέντα, ἀλλ' ὅτι τοῦτο τὸ ἕκαμεν ὁ Βασιλεὺς—παρεκάλεσε δηλαδὴ τὸν Γλάδστονα νὰ μὴν ἐπιμένῃ εἰς τὰ ὄρια τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ νὰ δεχθῆ ὅσα ὄσα, διότι τὸ ἔθνος ἦτο ἀνέτοιμον. Ἀκόμῃ ἡ ἱστορία θὰ ἀμφιῶσῃ ὡς ἀξίολογον ψυχολογικὸν φαινόμενον ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μόνον φύλλον ὅπερ ὑπερησπίσθη τὸν Βασιλέα ἦτο τὸ ἐξαιρετικὸν ὄργανον ὄλων τῶν ῥυπαρῶν ἀγώνων, ἡ ἐφημερὶς τοῦ Σωτηρίου Πετμεζᾶ καὶ τοῦ σχοληκιμπόρου Λάμπρου, ὁ ὑποβρύχιος Τηλέγραφος τοῦ Κεντρικοῦ καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου.

Τί ἔχει νὰ κάμῃ ὅμως ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν Διάλυσιν; Ποῖος τοῦ εἶδικοτο τὸν Κουμουνδοῦρον Σύμβουλον; Ποῖος ἄλλος παρὰ τὴν βουλὴν; Καὶ διατί τοῦ τὸν εἶδικοτο; Διατί, ἀλλ' ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του ἐν ὀρισμένῳ ζητήματι; Τὸ ἐξετέλεσεν; Ὁ Βασιλεὺς ὀφείλει ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ ἀγνοῇ ἂν τὸ ἐξετέλεσεν ἢ ὄχι. Διότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει μένει ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὡς καλῶς γυγυμασμένος ἀναβάτης ἐπὶ τοῦ ἵππου του· ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρῃ; Ὁ ἵππος—θέλωμεν νὰ εἴπωμεν ὁ θρόνος—ἀφηνιάζει—καὶ ὁ ἀναβάτης τί γίνεται; Διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς βασιλέα νὰ ἦναι ἐν γνώσει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς του προδίδει τὸ ἔθνος, καὶ ὅμως νὰ διατηρῇ τὸν πρωθυπουργὸν αὐτοῦ, ὡς σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς του καὶ αἷμα ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, ὡς πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν κουμπάρον. Αὐτὸ τὸ ἐν γνώσει εἶναι ἐγκλημα τὸ ὅποιον δύναται νὰ συντρέψῃ τὸ Στέμμα, ἔστι καὶ ἐξ ἀδάμαντος εἰργασμένον· διότι τὸ Στέμμα τότε εἶναι ἐγκλημα καὶ τὸ ἐν ἐγκλημα συντρέβει τὸ ἄλλο.

Ἵστε ὁ Βασιλεὺς, μὴ ὦν ἐν γνώσει ἐὰν ὁ Κουμουνδοῦρος

ἐξεπλήρωσε τοὺς ὄρους ὑφ' οὗς ἡ Βουλὴ τῷ ἐπέστρεψε νὰ διαχειρισθῆ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἔχει ὑποχρῶσαι νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἰδίαν Βουλὴν, ἥτις αὐτὸν ἀφῆκε πρωθυπουργὸν διὰ τὴν μάθῃ ἂν οἱ Σύμβουλοί του ἐκυβέρνησαν καλύτερα ἢ κακῶς. Ἄν ἐκυβέρνησαν καλῶς, θὰ τύχῃσι καὶ πάλιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς καὶ δὲν θὰ στερηθῆ τὸς κεχαριτωμένῳ συμβούλῳ, μεθ' ὧν ἐν τοσαύτῃ εἰρήνῃ συνειργάθη καὶ συνέπραξε — πάντοτε ὑπὸ τὴν σκέπῃ τῆς συνυπογραφῆς ἐνὸς ὑπουργοῦ. Ἄλλ' ἂν ἐκυβέρνησαν κακῶς, παραδίδονται εἰς τοὺς νομίμους κριτὰς τῶν καὶ ἂς κάμουν καλὰ μαζὺ τῶν. Ἐγὼ ἐν συνυπογραφαῖς βασιλεύω καὶ κυβερνῶ. Ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆ τοῦ Βασιλέως εἶναι **συνταγματικῆ**, πηγάζει ἐκ τοῦ θεμελιώδους νόμου τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπερέτης καὶ αὐτὸς, ὡς εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ὑπαρξίν του ὡς ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ καὶ καταργουμένη ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀνυπαρξίαν του ὡς τοιοῦτου, διότι εἶναι ὑποχρῶσαις περὶ ἧν στρέφεται τὸ πολίτευμα καὶ οὖν τῷ πολιτεύματι στρέφονται ὅλοι αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξουσίαι, στρέφονται ὅλοι οἱ θρόνοι καὶ αἱ πολυθρόνοι καὶ τὰ ἀνάκλιτρα καὶ αἱ κλίνας. Καὶ δταν ἀρχίσῃ μία πτώσις, τὴν παρακολουθοῦν πολλὰ. Ὁ Ὀθων ἐπέσει, ἀφ' οὗτου ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου ἀφ' οὗ ῥίπτει πετράδια, προσκεφάλαια, καναπέδες, δυνατόν νὰ πέσῃς οὐ δ' ἴδιος. Καὶ ἀντὶ στρωμνῆς ἀγύρων, νὰ εὗρῃς τοὺς ὀξυτέρους λίθους, ἐφ' ὧν νὰ κατασυντριβῇ, νὰ καταματωθῇ ἢ πτωχῆ κεφαλὴ σου.

Αὐτὰ εἶναι θεωρίαι· ἐλθωμεν εἰς τὰ πράγματα. Τὰ πράγματα εἶναι ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ δώσῃ διὰ τῶν χωρὶς νὰ καταδιωχθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ του, τρέμοντος ἐκ φόβου μήπως, συνερχομένης τῆς Βουλῆς, τὸ ἀτιμὸν φάσμα τῆς 31ης Μαρτίου, τὰ ἀτιμώτερα τῆς Πλαστογραφίας, τῶν Ἑλλησιμάτων, τῆς Πειρατείας, τὰ ἀτιμώτατα τῆς παραβάσεως νόμων, τῆς συστάσεως παρὰ νόμον δικαστηρίων, τῆς στρατοκρατίας ἐν Ἡπειροθε-

σσαλίᾳ, τῶν βραπισμάτων τοῦ Λουριώτη καὶ τῆς ἐξαγορᾶς συνειδήσεων ὑπὸ τοῦ Καραπάνου, παραστάντα ὅλα ὁμοῦ τῶν πνίξωσιν ἐν ἀκαρεῖ, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη νὰ δώσῃ λόγον τῶν ἐγκλημάτων του.

Ἦτὸ συνταγματικὴν ἐποψίν καὶ μακρὰν τῶν οὐχῶν τῆς Εἰσαγγελίας, διότι μᾶς χρειάζεται ὁ τόπος ἀγωνιστὰς ἐν ἐνεργείᾳ, συμπεραίνουλεν λέγοντες ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὄθει τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ἐγκλημα.

Καλεσθέν.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΒΟΥΚΥΤΑΓΜΑΤΑ.

Τί διάβολο μὲ αὐτὰ τὰ καπέλλα! Ἦλθε ἡ ἐποχὴ τῶν νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ τὸ στάδιόν τῶν, καθὼς βλέπω. Τὰ καπέλλα μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ἀφορμὴ εἰς τοὺς θνητοὺς μόνον περιπάτου τινος μέχρι τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Λευκαδίτου ἢ τοῦ Κατσιμπαλι, καὶ τὸ πολὺ πολὺ ἡδύνατο νὰ γενήσωσι φιλονεικίαν τινὰ φιλοφρονητάτην μεταξὺ τοῦ πιλοποιοῦ καὶ τοῦ θαμῶνος, ἀναγομένην εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ εἰς τὸ συμφέρον. π. χ. ἰδοὺ μία σκηνὴ τοιοῦτου εἶδους.

Ὁ Ἐπαρχιώτης (ἐισερχόμενος εἰς πιλοπωλείον πρώτῃν φορᾶν). «Ἔνα καπέλλο...»

Ὁ Πιλοπόλης. «Ἀμέσως» ἀγαπᾷτε ζηρὸν, μαλακὸν, ρεπούμπλικα, κούκκον.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. «Ἔστ' εἰσαι κούκκος!»

Ὁ Πιλοπόλης. «Μὲ συγχωρεῖτε» δὲν ἐνοῶ νὰ εἶς προσβάλλω» ἂς ἠρώτηται τί εἶδος ἀγαπᾷτε.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. «Τί εἶδος;... δόσε μου... ἀπὸ τὰ νέα τσίνορα.

Ὁ Πιλοπόλης. «Ἀ, τὰ νέα σύνορα θέλετε νὰ εἰπῆτε!

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.

(Ἄνεκδοτοι καὶ σημειώσεις.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ).

Σκηνογραφία τῆς ἐργασίας:

Κύπτουσιν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔρευνητῆς ἐπὶ χαρτῶν, εἰς δὲ αὐτῶν ὁ κ. Πάλλης ὡς ἐργασθεὶς ἄλλοτε εἰς τὴν χαρτογραφίαν ἔχει ὡς εἰδικὸς τὰς ὁδηγίας καὶ μεγαλοφῶνως ἀναγιγνώσκεις, διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν ἵνα ἔρευνησῃ εἰς αὐτὸν.

Πάλλης... καὶ ἐγκαταστήσει τὰς χωροφυλακὰς τῶν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν χωρίων Σιγῶτι, Κερασιὰ, Σελαιτῖνα, Καλαμπάκα, Λόζεστι, Μυρίτσα τοῦ ὄρους Κριτσίν καὶ τοῦ Σαρμυχάν.

Ὁλοι ὁμοῦ Σιγῶτι... Σιγῶτι... Σιγῶτι... δὲν εἶναι ἐπὶ αὐτῶν... ἐὶς ἀξιοματικὸς (παρατηρῶν τὸν χάρτην εἰς μίαν ἀκρὰν μόνος) Βρὲ παιδιὰ, μὴν εἶναι Χιγῶτι.

Ὁλοι ἐν χορῷ. Αὐτὸ θὰ εἶναι, αὐτὸ θὰ εἶναι! παρακάτω.

Πάλλης. Λοιπὸν Χιγῶτι Κερασιὰ...

Ὁλοι ἐν χορῷ. Νὰ τὴν ἢ Κερασιὰ, παρακάτω.

Πάλλης... Σκλατῖνα... Ὁλοι ἐν χορῷ. Σκλατῖνα ὑπάρχει, Σκλατῖνα δὲν εἶναι ἴστον χάρτη... παρακάτω. Πάλλης. Καλαμπάκα, Λόζεστι. Ὁλοι ἐν χορῷ. Λόζεστι ὄχι Λόζεστι... παρακάτω. Πάλλης. Μυρίτσα, τοῦ ὄρους Κριτσίν. Ὁλοι ἐν χορῷ. Κριτσίν Κριτσίν Κριτσίν... Τέτοιο πράγμα δὲν εἶναι ἴστον χάρτη... Κριτσίν Κριτσίν... τίποτε... δὲν ὑπάρχει, παρακάτω. Πάλλης. Σαρὶν Χάν. Ὁλοι ὁμοῦ. Σαρὶν Χάν Σαρὶν Χάν... οὔτε αὐτὸ, παρακάτω. Πάλλης... δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῶσι γραμμὴν ὀριζομένην ὑπὸ τῶν χωρίων Βλαχογιάννη καὶ Κικλίνη. Ὁλοι ὁμοῦ. Νὰ τὸν ὁ Βλαχογιάννη, ἀλλὰ Κικλίνη... Κικλίνη Κικλίνη... δὲν εἶναι πουθενά. Ἔξ (μετὰ τινὰ σιγῆν). Βρὲ παιδιὰ μὴν εἶναι τὸ Γριζάνο, τὸ Κριτσίν. Σωζήτησις... Καὶ ὅμως ἐπερόκειτο νὰ κάμωμεν πόλεμον!

11 Αὐγούστου, αὐτόθεν.

Ὅταν συλλογιζόμεαι τὰς ἐρωτήσεις τῶν φιλοπεριεργῶν

χὰ, χὰ. Τί νόστιμον! πόσον ἀστείος εἶσθε... χὰ, χὰ... Ὅριστε δοκιμάσετε αὐτό.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Ἄμ τί θαρρεῖς, κ' ἐμεῖς στάς ἐπαρχίας δὲν ξεύρουμε τί γίνεται! (φορεῖ τὸ καπέλλο τὸ ὁποῖον τῷ ἔρχεται ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῆς πέμπτῃς καὶ τῆς ἕκτῃς πλευρᾶς). Δὲν κάμνει αὐτό.

Ὁ Πιλοπόλης. Τῷ ὄντι εἶναι ὀλίγον φαρδύ. Ἰδέτε αὐτό.

Ὁ Ἐπαρχιώτης (φορεῖ τὸ ἄλλον καπέλλο τὸ ὁποῖον σκεπάζει μόνον τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς του καὶ φαίνεται ὡς ἡ ῥόμβη ἐπάνω εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Μελά). Αὐτὸ εἶναι στενόν.

Ὁ Πιλοπόλης. Στενόν;... πᾶ, πᾶ μὴ τὸ λέγετε. Αὐτὸ ἂς πάγαι περὶ φημα» εἶσθε μία χαρὰ. Νὰ ἤξεύρετε, αὐτὰ τὰ καπέλλα... εἰς τὸ Παρίσι... ὁ τελευταῖος συμμῶς... Μὰ πόσον καλὰ εἶς ἔρχεται!...

Ὁ Ἐπαρχιώτης (θεωρεῖ ἑαυτὸν κομψεύμενος ἐντὸς τοῦ κατόπρου). Καὶ πόσον κάμνει;

Ὁ Πιλοπόλης. Μία λέξιν μοναχᾶ, Κύριε. Βίκοσιοκτὼ δραχμᾶς...

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Βίκοσιοκτὼ δραχμᾶς! (σταυροκοπεῖται).

Ὁ Πιλοπόλης. Τί; εἶς φαίνεται πολὺ. Δὲν πρέπει νὰ εἶς ἐκπλήκτη, ... Κυτάξτε τὸ πρᾶγμα, Κύριε... Ἄγ-καλὰ εἶς... εἶς περιττόν νὰ εἶς εἰπῶ τίποτε. Γνωρίζετε ἀπὸ τέτοια... Τί ἔχνη κάμνετε παρακαλῶ;

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Εἰμαι σιδηρουργός.

Ὁ Πιλοπόλης. ἴσα, ἴσα.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Λιγότερο δὲν κάμνει;

Ὁ Πιλοπόλης. Μὰ εἶς εἶς ξεύρετε τώρα... (βλέπων αὐτὸν ἐτοιμαζόμενον νὰ φύγῃ). Βλάτε δὰ... διὰ νὰ μὴ φύγητε... Ἄσπε εἰκοσιπέπτε δραχμᾶς.

Ὁ Ἐπαρχιώτης. Βίκοσι δραχμᾶς θὰ εἶς δώσω.

Ὁ Πιλοπόλης. Ὅχι δὰ... (βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν θύραν). Τέλος πάντων διότι εἶσθε εἶς... εἶς τὸ δίδω...

Μὲ ζημιώνετε» ἀλλὰ τί νὰ γείνη... Σᾶς παρακαλῶ μόνον, ἀφοῦ διὰ τὸ χατῆρὶ σας εἶς τὸ δίδω τόσο, νὰ μὴν εἰπῆτε διὰ πόσον εἶς τὸ ἔδωκα εἰς κανένα.

Ὁ Ἐπαρχιώτης (καθ' ἑαυτὸν λαμβάνων τὸ καπέλλο καὶ ἀναχωρῶν). Τέλος πάντων τοῦ ἑκοῦσα ὀκτὼ δραχμᾶς!...

Ὁ Πιλοπόλης (καθ' ἑαυτὸν). Τέτοια κοροῦδα δὲν μπορεῖ νὰ ἔρχωνται κάθε ἡμέραν!...

Αὐτὴ ἦτο ὀλη ἡ ἐποποιεῖα, ἡ ὁποία ἡδύνατο νὰ λάβῃ χώραν προκειμένου περὶ ἐνὸς καπέλλου, πρὸ τῆς ἐλευσέως εἰς τὸν κόσμον ἐννοεῖται τῶν Αὐλικῶν τοῦ Βασιλέως, οἵτινες ἀνεβίβασαν τὰ καπέλλα εἰς τὴν ὑψίστην περιωπὴν τοῦ δράματος... Διότι οἱ κύριοι οὔτοι, ἀντιθέτως φαίνεται τοῦ ὅτι σκέπτονται πάντες οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, φρονουσίν ὅτι τῶν καπέλλων ὁ προορισμὸς δὲν εἶνε διὰ νὰ σκεπαζῶσι, ἀλλὰ διὰ νὰ σπάζωσι τὰ κεφάλια.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι καὶ τὰ καπέλλα ἔχουν τὴν ἀξίαν τῶν, διότι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ σκεπάζωσι τὸ εὐγενέστερον καὶ τιμαφιέστερον μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος... μετὰ τὰ ἐσώβρακα ἐννοεῖται. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι πολλὰ καπέλλα εἶνε πολυτιμώτερα τῶν κεφαλῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπικαθήνται καὶ ὅτι τέλος πάντων ποτὲ δὲν εἶδον ἐγὼ τοῦλάχιστον ἓν καπέλλον νὰ τριγυρίζῃ εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ἀνεύρεσιν κεφαλῆς, ἐνῶ ἀπεναντίας εἶδον πολλὰς κεφαλὰς βασανιζόμενας πρὸς ἀνεύρεσιν καπέλλου. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι τὸ καπέλλον, ὡς ὁ πλησιέστερος γείτων τοῦ λογικοῦ, γινώσκει πλείονα μυστικὰ ἑκάστου παρ' ὅσον ὁ λαιμοδέτης, δεδῶσθη, ἢ τὰ χειρόκτια. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι τὸ καπέλλον μᾶς ἐξυπηρετεῖ εἰς πολλὰς καὶ σπουδαίας περιστάσεις τοῦ βίου, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸν χαιρετισμὸν καὶ τελειόνοντες εἰς τὴν ἱπαιτείαν. Ἄλλ' ὅσας χάριτας καὶ ὅσα ἐγκώμια καὶ ἂν ἀποδώσωμεν εἰς τὸ καπέλλον, πάλιν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λάβῃ τόσην σημασίαν, ὥστε ἡ πρόωρος ἢ παράκαιρος τοπο-

Ἄθηναίων κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Θεσσαλῶν, μοι ἔρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ἑκουσίως μου θὰ ἐρυθρῶ ὁμιλογῶν ὅτι ἐπληρώσαμεν πρὸς μίαν δραχμὴν καὶ λεπτὰ τεσσαράκοντα ἑκάστην ὀκτῶν ἀρτου!

Αὐτὴν ἴσα ἴσα τὴν κακὴν [ἐντύπωσιν μου θέλων νὰ ἐξάλειψω, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδράμω εἰς τὰ περίε χωρία σκιατρεφόμενος ἴσως, ἀλλ' ἐν τούτοις τρέφων τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ εὗρω φιλοξενωτέρους ἐκεῖ τοὺς κατοίκους.

12 Αὐγούστου ἐν Σκαρμίτση.

Ἡ Σκαρμίτσα, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον ἀφικόμην μετὰ τινῶν φίλων, εἶναι χωρίον μὲ ὀλίγας οἰκίας καὶ τοὺς κατοίκους οὐχ ἦσαν τῶν Δημοκηνῶν ἀφιλοξένους.

Ἐπωφελοῦμενος τῆς πολιτικῆς μου ἐνδυμασίας διακρινόμενης ἐν τῷ μέσῳ ὁμίλου εὐθύμων νέων, ὑπαξιωματικῶν ἐπιστράτων, ὡς μόνος συντρόφου τῆς περιηγητικῆς περιβολῆς φίλου ἀνταποκριτοῦ, ὑπεκρίθην ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, διότι ἄλλως ἦτο ἄδύνατον νὰ μᾶς παρίξωσι φιλοξενίαν.

Ἐχρειάσθη δὲ νὰ χειροτονηθῶ Ἀγγλὸς χάρις εἰς τὴν σκληρὰν ἐτοιμότητα τοῦ διαδόναντος τοῦτο συντρόφου μας, ἵνα παράσχωσιν ἡμῖν ἐπὶ ἀδρῷ ἀναλόγως τιμῆματι δεῖπνον καὶ στήνην οἱ Σκαρμητσιώται, πεποιθότες ὅτι παρέχουσι

τὴν φιλοξενίαν τῶν εἰς τὸν φράγκον τῆς ἐπιτροπῆς.

Τὴν πεποιθήσιν του ἐπέρωσεν ἡ ὑπομονή μου νὰ μὴ ὀμιλήσω ἑλληνιστὶ ὀλόκληρον νύκτα καὶ ἡ Μασσαλιώτης ἦν ἔψελλα μετὰ τὸ δεῖπνον θερμῶς διὰ τοῦ διεσπληνένου μου παρακληθεὶς νὰ ψάλλω, ἕνα Ἐγγλιζικο τραγουδάκι... τῆς πατρίδος μου.

Καὶ ὅμως ὀλίγου δεῖν ἐλπισμένον τὸ ῥόλο μου, δταν ἐξέφραξε τὸν διὰ τὸν Τερτίπην ἐνθουσιασμόν του καὶ τὴν ἀπειρὸν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην ὁ ἀπλοῦς Σκαρμητσιώτης. Συνεικνιθὴν διὰ τὰ πρὸς τὸν ἐντιμον καὶ γενναῖον ἀξιωματικὸν αἰσθήματα τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου, ὅστις ἀφ' ἐτέρου ἐδυσπίσται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάληψιν λέγων εἰς ἡμᾶς:

— Ποῦ ξέρωμεν ἡμεῖς ἂν δὲν γυρίσεται πίσω σὺν καὶ στὰ 78.

14 Αὐγούστου ἐν Σωφάδαις.

Ἄναχωρήσαντες χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐκ Δημοκοῦ διενυκτερεύσαμεν εἰς Βελεσιῶτες ὅπου κατηλιζέτο τὸ ἱππικὸν καὶ ὅπου πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ ὁ ἀρχιμουσικός τοῦ ἱππικοῦ διηύθυνε τὴν μουσικὴν παιανίσασαν ὁλοῦς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μουσικῶν τεμαχίων.

Ἐκεῖ ἠκούσαμεν καὶ τὸ 42 (Τραδιάταν) καὶ τὸ 35 (Πόλκαν συνταθειμένην ὑφ' ἐνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν) καὶ τὸ 26

θήσεις αὐτοῦ ἐπὶ μιᾶς κεφαλῆς, νὰ δικαιολογή τὴν διατάραξιν τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς στρουθίων διὰ πυροβολισμῶν καὶ τὴν καταστροφὴν ἀθῶου τινος κλάδου δένδρου ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ὑπὸ βολῶν ρεβόλβερ, ριπτόμενων ἐν ἡμέρᾳ βροχερᾷ μάλιστα ἀπὸ ἀποστάσεως εἰκοσιπέντε μέτρων.

..

Ἐγὼ, ὅστις ἠγνόησα πάντοτε τὴν χρῆσιν τῶν ὀδοντογλυφίδων, δὲν ἠδυνήθην οὐδέποτε νὰ ἐννοήσω κατὰ πόσον τὸ φορεῖν τὸν πῖλον δέκα δευτερόλεπτά πρὸ ἢ δέκα δευτερόλεπτα μετὰ τὴν θέουσαν στιγμήν, δύναται νὰ βλάψῃ τὸν θεσμὸν τῆς Βασιλείας. Ὅλοι ὅσοι ἐδιδάχθησαν τὴν ἀλφάβητον τῆς καλῆς ἀγωγῆς καὶ δὲν εἶναι δέκατος τέταρτος ἐξάδελφος τοῦ γαμβροῦ τοῦ δεῖνα βουλευτοῦ Παρραχελαιτίδος ἢ Παρρασιίδος, γνωρίζουν ὅτι εἰσερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν ὄχι μόνον τοῦ ἀνωτάτου Ἀρχόντος τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χονδροκόστα, ὀφείλου νὰ ἀποκαλυφθῶσι, κατὰ συνήθειαν παραδεδομένην. Ἄλλ' ὅταν ἡ συνδιάλεξις τελειώσῃ, δὲν βλέπω τότε τὸν λόγον ὅστις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκ νέου φιλοσόργον σύζευξιν τῆς κεφαλῆς μετὰ τοῦ πῖλου, μετὰ τὸν ὑποχρεωτικὸν χωρισμὸν, ἐὰν μάλιστα ὑπάρχῃ μεταξύ τῶν δύο ἀκατανίκτης συμπῆλαι, οἷα μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πῖλου τοῦ ἀξιότιμου κ. Ζώτου Μολοσσού. Διότι, ἀν καὶ ὁ προθάλαμος τοῦ Βασιλέως θεωρηθῇ ἱερὸς καὶ ἀπαράβιαστος, δὲν εἰζέυρω διατὶ τότε νὰ μὴ θεωρηθῇ ἱερὸς καὶ ὁ διάδρομος, καὶ ἡ Κλιμαξ, καὶ ἡ θύρα τῆς ἐξόδου, καὶ τὰ Προπούλαια, καὶ ἡ πλατεῖα καὶ ἄλλ' ἢ Βρμαϊκῆ ὁδός. Κατὰ συνέπειαν τότε ὅστις ἠθέλην ἐπιθυμήσει ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, θὰ ὤφριε νὰ μεταβῇ πρότερον μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρομοῦ καὶ ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ κάτω τὸν πῖλον του, νὰ μεταβῇ ἀσκεπῆς εἰς τὰ Ἀνάκτορα, νὰ καταβῇ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ

ἀσκεπῆς, τρέχων τὸν κίνδυνον ν' ἀρπάξῃ ἐγκεφαλίτιδα καὶ νὰ πληρώσῃ 1,50 τὴν ὁκίαν τὸν πάγον τοῦ Ῥοδίου καὶ τὰ χειρότερον πάντων νὰ πῆσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου Ἐπικόρου.

Ἐβλογημένοι οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἴνδοι! Αὐτοὶ τοῦλάχιστον εἰς τοὺς ἱεροὺς τόπους καὶ τὰ προσκυνήματα δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν εἰσοδὸν εἰς τινὰ, ἀν οὗτος δὲν ἐκβάλῃ καὶ ἀφήσῃ πρὸ τῆς θύρας τὰ ὑποδήματά του, διότι νομίζουσι ὅτι τὰ ὑποδήματα ὄντα ἀκάθαρτα μολύνουσι τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου. Αὐτὸν τὸν λόγον τῆς εὐπρεπείας τὸν ἐννοῶ καὶ ἠθέλον χειροκροτῆσαι ἀν καὶ οἱ Ἀυλικοί μας σύμφωνα πρὸς τοὺς Τοῦρκοι καὶ τὴν λογικὴν, ἐφήρμοζον αὐτὸ τὸ σύστημα καὶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, καὶ ἠθέλον τοῦ λοιποῦ εἰσεῖσθαι εἰς τὴν Ἀ. Μ. γυμνάσιον τοὺς προσερχομένους ἢ ἐσσεῖσθαι καὶ ἀνευ πανταλονίου ἀν ἠθέλεν κρίνουν, ἀγγλιστὶ σκεπτόμενοι, ὅτι τὸ πανταλόνιον ἠθέλεν εἰσεῖσθαι τὸ πλέον Shocking τῶν φορεμάτων. Ἄλλὰ τὸ καπέλλον, τὸ πτωχὸν καὶ ἀθῶον καπέλλον, τί σὰς κάμνει, κύριε μου, ἐπὶ τῶν ἀξιοτιμῶν εἰς τὸ εὐτύχημα νὰ κρύψῃ τὴν φαλάκραν, τὴν κασσίθαν, τὴν κουφότητα καὶ τόσα ἄλλα δῶρα, ἅτινα ἐνίοτε ὁ Ἑλληστικός καταπέμπει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν δούλων του; Ἐπιπέθεισθε ὅτι ὁ Θεοδώρακις Δηλιγιάννης ἀνέρχεται εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἄν τὸν ἀναγκάσῃτε νὰ ἐκβάλῃ τὸ καπέλλον, τί μένει τότε ἐπὶ τοῦ τραχήλου; Μία φούσκα κενή.

Ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ καταναγκαστικῶς τὸ φέρειν τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς ἐν οἷα δὴ ποτε περιπτώσει. Ὁ πῖλος εἶναι καὶ ἐν ἄλλο προτέρημα καταπίεξις τὰς ἰδέας, σπρώχνει αὐτὰς ἐντὸς τοῦ κρανίου καὶ δὲν τὰς ἀφίγει νὰ ἐξέρχονται. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ κ. Οἰκονόμου, ὧν ὑποχρεωμένος νὰ φέρῃ τὸν πῖλον ἐπὶ τοῦ βήματος, δὲν θὰ ἀφίετο εὐκόλως ὅσον τώρα εἰς τῶνας καὶ τοιαύτας θεωρίας. Ἐπιθέσατε ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ καλὸς φίλος τῆς Ἐφημερίδος καὶ τῆς Ἑλλάδος Φὸν Ράδοβιτς μεταβαίνει εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, καθ'

ἃς ἡμέρας λείπει, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ κρυφίνους Μεσσήνιος πρωθυπουργός, καὶ ἀναπληροῦ τοῦτον ὁ ἦττον ἐμπειρός κ. Ρικακης. Αἱ μεγαλοῦργοι ἰδέαι αὐτοῦ καὶ πᾶσαι αἱ κρύφια βουλαὶ ἀρχίζουσιν νὰ προκύπτωσι καὶ νὰ ἐξέλθωσι ἀπὸ τὸ κρανίον τοῦ ὑπουργοῦ, ὃ δὲ καλοκάγαθος διπλωμάτης ἀρχίζει νὰ τὰς παρατηρῇ καὶ νὰ τὰς σημειώσῃ.

Ὁ κ. Γενικός Γραμματεὺς παριστάμενος λέγει κρυφίως τῷ ὑπουργῷ.
— Κύριε ὑπουργέ* φορέσατε γρηγόρα τὸν πῖλον, διότι ἀρχίζουσιν νὰ φαίνωνται αἱ ἰδέαι σας.

..

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀγαθὰ εἶχε τὸ καπέλλον. Ἄλλ' ἢ τὰ πάντα εἰδυῖα Ἐφημερίε καταστρέφει ὅλον αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα τῶν καπέλων, ὅπου ἀνήγειρα μετὰ μόχθου, ἀναγγέλουσα ὅτι οὐκ ἔνεκα τοῦ καπέλου προήλθεν ἡ πολυθρύλλητος ἐρεῖς τῶν δύο ἀξιότιμων προσώπων, ἀλλὰ διότι οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἐν τῇ Βασιλικῇ τραπέζῃ παρακαθήμενοι ἠστραβοκυττάχθησαν.

Ἄν τὸ τοιοῦτο ἔγνηται ἀληθείας, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάξει* τότε πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια ὅπως ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν μὲν πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀκίνητος, ἢ κἂν ὅπως τεθῶσιν παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκάστου ὀφθαλμοῦ ἄλλια πράσινα ὡς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἔκπμων. Οἱ ἄνθρωποι πρέπει τότε νὰ περιπατῶσι ὅλο ἴσια καὶ θὰ συγκρούωνται ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς ὁδοῖς ὡς αἱ ἰδέαι τοῦ κ. Ροντάρη. Ὁ ἄχαριετίζουσι ἄλλήλους* κατὰ προσέγγισιν, διότι ἀλλοίμονον ἀν στρέψωσι λοξὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Συχνὰ θὰ λαμβάνωσι χάρων σκιναὶ παράδοξοι καὶ θ' ἀκούονται διάλογοι, ὡς οἱ ἐξῆς.

— Διατὶ δὲν πηγαινεις εἰς τὸν χορὸν τοῦ Παλατιοῦ ἀπόψε;
— Διότι δὲν ἔχω... πράσινα ὀφθαλμοῦ ἄλλια!

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ δὲ:
— Κατηγοροῦμενε, εἶνε ὀληθὲς ὅτι ἐφόρυσες τὸν Παῦλον;
— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, ἀλλ' εἰς βραχέων ψυχικῆς ὀρμῆς.
— Τί σοι ἔκαμεν;
— Μ' ἐκύτταξε!
Ἐπειδὴ δὲ γεννῶνται εἰς τὸν κόσμον καὶ πολλοὶ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι κατὰ πάντα, ἀλλὰ δυστυχῶς παραβλάσκει, πολλαὶ τραγικαὶ σκιναὶ θὰ συμβαίνωσιν, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ταύτης τῆς φύσεως. Φωντάζομαι ἀπὸ τοῦδε σκινηνὴν τινὰ μέλλουσαν νὰ συμβῇ ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου τῶν Ἀθηναίων. Βιστέρχεται γαυριῶν ἀξιοματικός τις καὶ τοποθετεῖται παρὰ τράπεζαν τινὰ, ἀντικρυ τῆς ὁποίας κάθηται ὁ ἀξιοτίμος κύριος Κλάδος. Μόλις κάθηται καὶ ἐγειρέται μετὰ θυμοῦ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κ. Κλάδον τῷ λέγει:

— Κύριε! . με στραβοκυττάζετε.
— Ὅχι, κύριε* ἐγὼ κυττάζω ἴσια.
— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι με στραβοκυττάζετε.
— Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι κυττάζω ἴσια, ἀλλὰ τὸ ἔχουν εἶται τὰ μάτια μου.
— Τότε νὰ τὰ διορθώσῃτε.
— Δὲν εἶνε δυνατόν πλέον.
— Τότε νὰ τὰ βγάλῃτε.
— Κύριε! . εἰσθε αὐθάδης!
Ἐναντάσσονται ἡ κάρται* μονομαχία. Τοποθετοῦνται εἰς τεσσαράκοντα πέντε βηματῶν ἀπόστασιν, στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς ἀλλήλους, καὶ πυροβολοῦσι... κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὁ ἀξιοματικὸς φωνεῖ ἕνα κόρακα* ὁ κ. Κλάδος πληγόνει θανατηφόρος τὸ δανάριον γεωργῷ τινος, βόσκον ἡσύχως εἰς τὸν λειμῶνα.

(Βάλς ὅπου ἐπαινίζον εἰς τὰ μέγαρά τοῦ Πριάμου πολὺ συχνὰ) καὶ ἄλλα τινὰ τεμάχια ὑπὸ ἀριθμοὺς θάψαντα καὶ τὰ δνόματά των καὶ τοὺς συνθέτας μουσικοὺς αὐτῶν.

Ὁμολογῶ ὅτι δι' αὐτῶν ἠσθάνθην ἐκεῖ τὴν αὐτὴν σχεδὸν θυμηδίαν ἣν ὑποθέτω ὅτι ἠσθάνετο καὶ ὁ στρατηγὸς πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπαινίζεν ἡ μουσικὴ αὐτή. Καὶ τοῦτο ὑπῆρξε τὸ εὐχάριστον τῆς μέχρι Σοφάδων πορείας ἡμῶν ἧτις κατὰ τὰ ἄλλα ὑπῆρξεν λίαν ἄγονος.

Ἐν Σοφάδαίς ἐμείναμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σοφάδιτου Γεωργίου Μ. ὅστις καὶ ἀν δὲν ἦτο φιλόξενος ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ, χάρις εἰς τοὺς ὑποχρεωτικοὺς τρόπους τοῦ συντρόφου μας ἀνταποκριτοῦ καὶ εἰς τὴν ἐπιτηδεύουσαν καὶ τὰ παχύνοντα λόγια ἑτέρου συντρόφου ἐπιστράτου, ὅστις θαυμάζων ἑαυτὸν εἶτα, διότι κατώρθωσε διὰ τῶν τοιοῦτων, ὥστε ὁ φιλοξενῶν ἡμᾶς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ εὐσυνείδητον ἰσχυρὸν, ἀπεθανάτισε διὰ τοῦ ἐξῆς διστίχου τὸ κατόρθωμά του ἐξ εὐλόγου μετριοφροσύνης μεταχειρισθείς τὸν πληθυντικόν.

Ἀπάτην ἐνεκλήσαμεν Γώργην τὸν ἐκ Σοφάδων
Καὶ τοῦ ἐφάγαμεν πολλὰ ἀνευ πολλῶν παράδων.

17 Ἀυγούστου Καρδίτσα.

Ἡ πρώτη ἐκπληξίς, ἡ ὁποία με περιέμεινεν, μόλις εἰσήλ-

θον εἰς Καρδίτσαν ἦτο ὁ κ. Κοκκίδης. Ἐπιππος φέρων εἰς τὸ πλευρὸν πελώριον πολύκροτον.

Ἡρώτησα ἀν τὸ πολύκροτον τοῦτο ἔφερε καὶ ὅταν ἦ πόλις ἦτον ἐντε κατειλημμένη ἀπὸ τοὺς Τοῦρκοι καὶ ἐξεπλάγην μαθὼν ὅτι μόνον τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ τὸ ἀναρτήσῃ ἀπὸ τῆς ζώνης του.

Μοὶ διηγοῦνται τινὲς τῶν κατοίκων ὅτι ὅτε κατ' ἀρχὰς εἰσῆλθεν εἰς Καρδίτσαν ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἐν πλήρει πανοπλίᾳ παρασήμων, ὑπὸ τῶν ἀπλουστέρων ἐξεληφθὴ ὡς ὁ στρατηγὸς Σούτσος* πολλοὶ δὲ προσερχόμενοι καὶ τὸν προσηγόρευον οὕτως.

20 Ἀυγούστου, ἐν Καρδίτσῃ

Δυστυχῇ von Deines! Ἀναχωρῶν ἐκ Γερμανίας με τὴν ἐντολὴν ν' ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν ὡς ὁ πληρεξούσιος παρὰ τῇ Διεθνῇ ἐπιτροπῇ, βεβαίως δὲν ἐφαντάζομαι ὅτι εἰς τὴν ἀποστολὴν σου συμπεριλαμβάνατο καὶ τὸ θέμα τῶν ἑλληνικῶν ἐσωδράκων.

Σοὶ τὸ παρῆσθεν ὁ σὺν ἀδελφός σου κ. Κοκκίδης, ὅστις δὲν ἀντέχευ εἶνα σοὶ ὑπενηθμία γερμανικόν τι ἄσμα νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τὸ ὁποῖον ἐκεῖτο ἀπέναντι τοῦ ἰδιοῦ σου, ὑπὸ γερμανικῆ νυκτικῆ ὑποκαμίσου.

Ἦτο τόσο εὐχαριστημένος διότι ὀλίγα λεπτά πρὶν εἶχε παραδώσει τὸν ὄλκιον τῆς ἡμέρας ἐπαναλαμβανόμενον μάθημα εἰς τὸν ἀσκήν Εὐζώνων του:
— Βρε Λουκά, ἐσὺ εἶσαι συνταγματάρχης ἢ ἐγώ;

22 Ἀυγούστου, ἐν Μεσσηνίῳ.

Ἐλαβον πρὸ ὀλίγου τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τρεῖς ἐπιστημότητας αἰτινες, ἀφοῦ καθυπέβαλον τὰ σεβάσματά των τῷ στρατηγῷ, συνωμίλῃσαν μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἀρκετὸν καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἐν μέσῳ διαχύσεως περιορισθείσης μέχρις ἐγκαρδίου καὶ θερμῆς χειραψίας μόνον.

Ἦσαν οἱ τρεῖς διαβόητοι ἀρχιλιεῖς Βελοῦλας, Στούπας καὶ Μαρτιόλης.
Μοὶ τοὺς παρουσίασαν ὁ Μητροπολίτης Λαρίσσης προσθέσας μοι περὶ Στούπα ὅτι, ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ στρατηγός, ὁ Στούπας κέκτηται δεκαπέντε χιλιάδων δραχμῶν ἑτήσιον εἰσόδημα.
Περιέρχον! Αὐτὸς ὁ Σούτσος ὅλο με ληστὰς εἶχε νὰ κάμῃ!

23 Ἀυγούστου, Τρίκαλα.

Ἄν ἦμην ὑπουργός τῶν στρατιωτικῶν, θὰ κατήργουν τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα τῶν ἀξιοματικῶν ἢ μάλλον... ἔλη-

σμόνησα... θὰ κατήργουν τοὺς ἀξιοματικούς. Καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ μπόττες των ὑπῆρξαν ἀχρηστοί. Διέβησαν πέντε χιλιάδες στρατιῶται τὸν Σαμβριὰν μέχρι γόνατος βραχέντες, ἐνθ' οἱ ἑκατὸν ἀξιοματικοί, καίτοι φέροντες ὑψηλὰ ὑποδήματα ἠγγάρυσαν αὐτοὺς, καταπεποννημένους ἐκ τῆς ὀδοπορίας, φορτωμένους μετ' 28 ὀκάδας βάρους, καὶ ἐπὶ τῶν νῶτων τῶν δυστυχῶν στρατιωτῶν διήλθον.
Οὐδεμία ἐξαιρέσις. Ἴδου ὅτι ὁ γυλιὸς ἐχρησίμωσεν ἀληθῶς ὡς σάγμα.
Ἐγέλω δὲ διὰ τὸ αἰσχρὸν μὲν αὐτοὶ οἱ παρακολουθοῦντες τὸν Γεν. Ἀρχηγίον τρεῖς ἀρχιλιεῖται.

(ἀκολουθεῖ).

Ἄν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἤρχετό ποτε ἡ διάθεσις νὰ μὲ κράξῃ εἰς τὰ Ἐνάκτορα διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γνώμη μου, πράγμα ὄπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ συμβῆ τὸσον ταχέως, θὰ ὑπήκουον εἰς τὴν Βασιλικὴν διαταγὴν καὶ θὰ μετέβαινον. Διὰ νὰ ἀποφύγω ὅμως τὸν κίνδυνον τῆς μονομαχίας, ἐγὼ ὅστις ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ μονομαχήσω οὐδὲ κἂν μὲ αὐτὸν τὸν παραλυτικὸν τοῦ Βυαγγελίου, διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸν ἐαυτὸν μου ὅτι οὔτε θὰ ἐστραβοκῦτταζον κανένα, οὔτε θὰ ἐφόρουν τὸν πῖλόν μου προώρως, πρὶν ἀναβῶ τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων, θὰ ἐκοπτον τὴν κεφαλὴν μου καὶ θὰ τὴν ἄφρα μαζὺ μὲ τὸν πῖλόν μου διὰ νὰ μὴ κρυσταλλώσῃ, παρὰ τὴν εἰσοδὸν. Ἐπειτα θ' ἀνηρχόμην καὶ θὰ ἔλεγον πρὸς τὸν Βασιλέα.

Μεγαλειότατε, εἰς δεξιότηατος διπλωμάτης ὁ Ταλλεϊράνδος, ἔλεγε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτόν: Messieurs, surtout pas trop de zèle. Δὲν ἐμπορεύετε νὰ συστήσῃτε αὐτὴν τὴν ἐξόχως πρακτικὴν φράσιν εἰς τοὺς Αὐλικούς σας;

Μεθ' ὃ θὰ τὸν προσεκύουν βαθύτατα, θὰ κατηρχόμην πάλιν τὴν κλίμακα, θὰ ἐλάμβανον τὴν κεφαλὴν μου ὁμοῦ μὲ τὸν πῖλον, θὰ ἐκόλλων αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων μου, καὶ θ' ἀνηρχόμην εὐχαριστημένος διὲ ἐξελπίρῳσα τὸ καθήκόν μου.

Bobb.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἔνεκα περισσείας ὕλης, δὲν δημοσιεύομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς σήμερον τὴν συνέχειαν τῶν ὡραίων ἐκ Ἀαρίσσης ἐπιστολῶν μας, ἐφ' ᾧ ζητοῦμεν συγγνώμην καὶ παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ παρὰ τοῦ ἐπιστέλλοντος.

Βλέπωμ τις τηλεγραφικούς στύλους: Πότε θὰ ἴδωμεν τὸν Τηλέγραφον κρεμασμένον εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς στύλους του!

Ἐν ταῖς κηδείαις ὡς γνωστὸν συνάπτονται αἱ πλέον εὐάρεστοι συνδιαλέξεις.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς μεταξὺ ἄλλων ὑπενθύμισε καὶ τὸ περὶ σπινος μετὰ τὸν θάνατόν του λεχθέν: Νομίζω ὅτι εἶναι τὸ μόνον χρέος ὄπερ ἐπλήρῳσεν!

Ὅλος ὁ κόσμος ἠστειώετο χθὲς μὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ Βούρου. Ἐγίνοντο σχεδὸν θέματα Ὁλλενδόρπου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος:

- Σ' ἄφησε τίποτε;
— Ὁχι, δὲν μ' ἄφησε.
— Τί σ' ἄφησε;
— Τὸν κακὸν σου τὸν καιρὸν μ' ἄφησε.

Ἀμαξηλάται μετὰ τὴν κηδείαν βλέποντες εἰς τὴν θύρῳν τὰς ὑπερτερίας τοῦ μακαρίτου:

- Δὲς νὰ τῆς ἄφησε τίποτε;
— Νὰ καιρὸς νὰ τῆς ρίξῃτομε γιὰ γαμβροί.

Περὶ φιλάνθρωπικῶν διαθέσεων τοῦ κ. Βούρου ψιθυρίζονταί τὰ ἑξῆς:

10 χιλιάδες εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμείον, τὸ ὁποῖον ἐνοικίαζε τὴν οἰκίαν του.

Καὶ δύο δράμια νερόν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Κατζῆ Κώστα.

Ἄν εἶναι αὐτὰ ἀληθῆ, τότε ἐξηγοῦνται καὶ οἱ γρίφοι τῆς Ἐφημερίδος, ἣτις ἔγραψεν ὅτι ὁ μακαρίτης «τὸ ἔργον τοῦτο (τοῦ τραπεζίτου) ἐθεώρει ἰδιαιτέραν του ἀποστολὴν; χωριστὴν τῆς λοιπῆς τοῦ ἀνθρώπου σχέσεως πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ ἀνεξάρτητον τῆς ἐπιρροῆς συμπαθειῶν καὶ ἀδυναμιῶν».

Ἄ! τοιούτων ἀδυναμιῶν καὶ συμπαθειῶν εἶναι ἀνώτεροι πάντοτε οἱ τραπεζίται, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ εἶναι εὐεργετικώτατα μέλη τῶν κοινωνιῶν.

Κατὰ συγκυρίαν ἐνφ' ἐκηδεύετο ὁ κραταιότηατος τραπεζίτης ἦκουοντο κανονοβολισμοί.

— Εἰς:
— Τοῦ τραβοῦν κανόνια διότι δὲν ἐτράβηξε αὐτός;

Ἐξ ἄγγελίας τοῦ Τηλεγράφου περὶ τοῦ Καταστήματος τῆς Καλλιαιθροίας:

«Βρίσκονταί ἐν αὐτῇ καὶ ὠραιότατα ὑστησάματα διὰ παραπετάσματα».

Προχθὲς παρετήρουν οἱ συνάδελφοι συνεπληρώθη δεκαοκταετῆς Βασιλεία τοῦ Γεωργίου.

Συνεπληρώθη καὶ ἐπληρώθη!

Ὁ Δὲ Κάστρος ὁμιλῶν περὶ ἐφεσπερίδος τὴν ὁποίαν ἐπλήρῳσεν ὀλην ὁ ἴδιος:

— Τελεία ἐπιτυχία, τελεία.

Ὁ Τηλέγραφος γράφει ὅτι ὑπάρχει πλήρης ἐμπιστοσύνη μεταξύ Βασιλέως καὶ Πρωθυπουργοῦ του. Τὸ πιστεύομεν.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ.

Ὁ Βασιλεὺς βασιλεύει καὶ κυβερνᾷ, ἀλλὰ δὲν διοικεῖ ἐν τοῖς κράτεσιν ὅπου βασιλεύει τὸ ἐρμαφερότερον πολίτευμα ὄπερ συνταγματικὸν καλεῖται. Ἐὰν δὲ ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἦν κάμνουσι τοῖς βασιλεύουσιν οἱ ὑπῆκοοι των, διδάσκονται οὗτοι ἀν κυβερνώσι καλῶς, καὶ χρῆσιμεύει αὐτοῖς ὡς βαρόμητρον τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης, τότε ἐκ τῆς ἐν Χαλκίδι ὑποδοχῆς δὲν ἔχει νὰ ἀρυσθῆ πολλὰ τὰ κολακευτικά.

Διὰ τί;
Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας.

τῶν καλογῆρων, ἔρχεται νῦν ἡ σειρὰ τῶν βασιλέων, ὧν ἡ ἐξουσία ἤρξατο καταπίπτουσα καὶ ἐκλύουσα τοὺς ἀρίστους ἐν τῇ Βυρώπῃ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Ἦδη ἡ βασιλεία ὁμοιάζει μεδούσῃ θαλασσίᾳ (τρεμοῦλα), κυμαινομένη μεταξὺ τοῦ πυθμένου καὶ τῶν κυμάτων· ἔχει καὶ αὐτὴ μυριάς θηλαστικούς πόδας, στέμματα, χρώματα ὠραία, ἀλλ' εἶναι γλοιώδης, ἀσθενὴς καὶ μὲ τὸ παραμικρὸν κυματάκι τὴν βλέπει ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐριμμένην ὦχρᾶν καὶ ἀψυχὸν. Παρασύρθη.

Ἐλησμόνησα ὅτι εἰμι ἀνταποκριτὴς τοῦ Μη Χάρισσα. Ὁ ἐν τῷ φρουρίῳ τῷ ἐνετικῷ Καραμπαμπᾷ ἡ Σαλγανεὶ ἡ Καννίθω σκοπὸς ἐσημείωσε τὴν Πέμπτην περὶ τὴν α. μ. μὲ ὦραν τὴν ἐμφάνισιν ἀεροπλοίου. Ἦρκεσε τοῦτο ὅπως ἡ περιέργος Χαλκὶς κατέβη πᾶσα εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τὴν παρὰ θίνα αἰλὸς πολυφλοισβοῖο ὁδὸν, διότι ὁ βασιλεὺς περιεμένετο. Ἢ περιέργεια μόνον εἰς τὰ κλίματα τῶν ἐπαρχιῶν δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ ἀκμάσῃ, δι' ἐλλειψίν πάσης ἄλλης διασκεδάσεως.

Ἐνφ' ἐβλέπαμεν τὴν ἀπλουμένην παρὰ τοὺς πόδας μας θάλασσαν ἦσυχον, γαληνίαν καὶ κοιμωμένην ὑπὸν γαλῆς, αἴφνης διεκόπτοντο αἱ σκέψεις μας ἐκ τῆς διαβάσεως φαιδράς, ζωηρῶς μειδιώσης κόρης, παρασπυροῦσης τὸν τολμῶντα νὰ ἴδῃ αὐτὴν διὰ τῶν μεγάλων μαῦρων, ἧ ἂν δὲν ἀρέσκῃσαι εἰς τὸ χρῶμα τοῦτο, διὰ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Σπανίως δύναται τις νὰ μὴ συγκινήθῃ πρὸ τῆς διαβάσεως κόρης καὶ ἰδίᾳ κόρης φερούσης κοντὰ φορέματα· εἶναι τὸσον καλλιγραφοὶ αἱ κορφαί τῆς Χαλκίδος, ὥστε νομίζεις ὅτι πῶς αἱ πλεισταί ἐξῆλθον φρέσκαί, φρέσκαί ἐκ τῆς σμίλης γλύπτου.

Ἰπῆρες κενὸν μόλα ταῦτα! Ἐβλεπον τὰ δύο ἀγγελοῦ δια αἰετα ἂν ἐγνωρίζον ὁ Ραφαὴλ ἦθελεν ἀπαθανάτισαι τὴν μορφὴν των, λαβάνων αὐτὰ ὡς πρότυπον ἕνα ἀπεικονίσῃ τὴν παρθένον του.

Δὲν ἐλογίζοντο εἰς οὐδὲν τὸ κενοφανὲς διὰ τὴν Χαλκίδα θέαμα. Καὶ ἦδη πλέον ἐνφ' ἐμέχρι τοῦδε ἐθαύμαζον τὴν καλλονὴν των, ἧδη θὰ ἀποκαλυπτομαί πρὸ αὐτῶν διὰ τὴν δημοκρατικὴν καρδίαν των.

Ἀρκετὴν περιμένει ὁ κόσμος ὦραν, ὅτε ἐμφανίζεται παρὰ τὸ Κανδύλιον ἡ Πληζούρα, ρυμουλκοῦσα παληοκάραβον, ἐν φ' ἦσαν θεθεϊμένοι αἱ ἀχυροτορκίλλαι τοῦ Μπούμπουλη. Ὁ κόσμος ἔρρηξε γέλωτα καὶ ἀπῆλθεν· μόνος ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ τὸν φραντζέζον καταβαλὼν, διεκρίνετο ὡς ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ φεῖσιου του παρὰ τὸ καφενεῖον τῶν ναυτικῶν λέγων ὅτι «ἐὰν ὁ μέγας Ναπολέων εἶχεν ἀστρονόμος μαζὺ του εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, δὲν θὰ τὸν ἐπέρναν κάτω οἱ Ἑγγλέζοι, διότι οἱ ἀστρονόμοι θὰ προέλεγον αὐτῷ τὴν βροχὴν, ὃ δὲ Ναπολέων θὰ περιετύλισσε τοὺς τροχοὺς τῶν τηλεβόλων μὲ δέρματα, ὅτε πλέον δὲν θὰ ἐχώνοντο εἰς τὴν λάσπην καὶ οὔτε θὰ ἐκέρδιζε τὴν μάχην.» Ἦπόροι δὲ καὶ ἐλεινολόγοι τὸ ἔθνος πῶς ἀφῆνει καὶ ταξίδευει ὁ βασιλεὺς ἄνευ αὐτοῦ, ὅστις καθὼ ἀστρονόμος δύναται νὰ προῖδῃ πολλὰ, πάρα πολλὰ πράγματα.

Ἐπὶ τέλους νέον σημεῖον δείκνυσι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη ἐφ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἐπέβαινε, ἡ Ἀνατολικὴ ναυτικὴ μοῖρα ἅπασα στολιζέται διὰ σημαίων, ἡ Ὀλγα πυροβολεῖ, οἱ ναῦται ἐπὶ τῶν ἰστιῶν ζητωκραυγάζουσιν, ὃ δὲ Μιαούλης εἰσερχεται εἰς τὸν λιμένα παιανίζουσης τῆς μουσικῆς του. Καὶ ὁ κόσμος θεᾶται σιωπῶν.

Μετὰ τοῦτο ἀπέρχονται πάντες καὶ μένουσι τὰ πλοῖα εἰς τὸν λιμένα καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ Μιαούλη, μετ' ὀλί-

γον δὲ τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ἡ μὲν Χαλκὶς ἀπεσώθη εἰς τὰς οἰκίας τῆς, μόνον δὲ ἐπὶ τινὰ χροῖον ἦκουοντο οἱ τότε τῆς παιανίζουσης μουσικῆς, διότι ὁ βασιλεὺς ἐτρῶγε καὶ ἐραχάτευε, τὰ δὲ ἠλεκτρικὰ φῶτα τῆς Μπουμπουλινᾶς καὶ τοῦ Μιαούλη διέλυον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐκάστοτε.

Ἢ προκυμαὰ καὶ ἡ ὁδὸς ἦσαν πανέρημοι. Τα δὲ φῶτα πάντα εἶχον οὖρεθεῖ· μόνον εἰς φανὸς ἀμυδροτάτου φωτὸς ἐκρέματο ἐκ ζύλου ἐν τῷ φρουρίῳ «Καραμπαμπᾷ» ὅστις μάλλον ὁμοιάζε φανῶ κοιμητηρίου. Ὅποια κακὴ συγκυρία!

Ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ αὐλαρχεῦοντος ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν δέχεται τὰς ἀρχάς, καὶ ὅτι σκοπεῖ τὴν ἴωραν τῆς πρωίας τῆς Παρασκευῆς ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ὀρωπὸν. Ἀληθῶς δὲ κανονοβολισμοὶ ἀνήγγειλον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπέρχεται τοῦ Μιαούλη καὶ ἐπιβαίνει τῆς Μπουμπουλινᾶς, εἰς ἣν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐφορτόνοντο τὰ μπαγάλα του, ἃ ἐχρειάσθησαν 150 ἥμιλοι ὅπως μεταφέρωσιν ἐκ Λαμίας εἰς Ἄγιαν Μαρίναν.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ πορθμοῦ διήρχετο, κόσμος εἶχε συρρεῦσει πρὸ τῆς γεφύρας καὶ ἐβλεπε τὸν βασιλῆα του, ἀλλὰ σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ψυχρὸς καὶ ὀλίγον ἀναίσθητος.

Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Κωλέττου, ἀδελφῶν λεμβούχων, ἠκούσθη καζῶσσα «Ζήτη».

Καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρμοδίου δίδεται εἰς ἕνα νόθον λεμβούχον, τότε καὶ μόνον ἐννοεῖ τις τὸ Ζήτη του!

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς Μπουμπουλινᾶς, οἱ ναῦται τῶν πολεμικῶν πλοίων ἐζητωκραύγασαν, τὰ τηλεβόλα ἐτρόμαξαν καὶ αὖθις τὸν ἀέρα διὰ τῶν ἀσφαίρων ἐκπυρτοκροτήσεων, ἀμέσως δ' ἄραπα τὴν ἀγκυρὰν ἡ θαλαμηγὸς ἀνεχώρησεν εἰς Ὀρωπὸν, συνοδουῶσης τῆς ἀτμοδρόμου α' Ἰδραξ. Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν τοῦ βασιλέως εἰς Ὀρωπὸν, ἡ μὲν Μπουμπουλινᾶ μετέφερε τὰ πράγματα εἰς Πειραιᾶ, ἡ δὲ α' Ἰδραξ κατέπλευσε καὶ αὖθις εἰς τὸν λιμένα μας.

Λέγεται ὅτι τινὲς τῶν αὐλικῶν παρεπονέθησαν διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχὴν, εἰπόντες καὶ τινὰς βαρείας μωμφάς· ἀλλὰ τοὺς λέγομεν ὅτι ἐὰν οἱ πατέρες των, εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ὁποῖων ὀφείλουσι τὰ χεῖσά των, ἠγείροντο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, ἦθελον λάβει μαστίγιον καὶ δώσει αὐτοῖς παρὰ μίαν τεσσαράκοντα!

Ἵστερον ἀπὸ τόσα, μοὶ ἔρχεται εἰς τὴν νοῦν ἡ ἐξῆς ἀναλογία.

«Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν λαῶν διὰ τοὺς βασιλεῖς των εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν χρόνων καθ' οὓς βασιλεύει».

Ἐκ δὲ τῆς ἀναλογίας ταύτης τὸ ἐξῆς συμπέρασμα, ὅτι: «Ἐὰν οἱ βασιλεῖς περὶ πολλοῦ ποιῶνται τῆς ἀγάπης τῶν λαῶν των, πρέπει νὰ προσπαθῶσι νὰ μὴ μένωσιν ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος».

Καὶ ἐπειδὴ μέχρις οὐ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα, τοῦ χρόνου οἱ βασιλεῖς θὰ ὑπάρχωσι, σκέπτομαι ὅτι τὸ μόνον μέσον διὰ τὴν ἡσυχίαν τῶν βασιλέων εἶναι νὰ συνομολογηθῇ συνάλλαγμα μεταξὺ τῶν μοναρχουμένων ἐθνῶν περὶ μεταθέσεως τῶν βασιλέων των ἐναλλάξ.

Τώρα ἀνάγνωτε τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἀ' Ἐθνικοῦ Πνεύματος καὶ μὴ θαυμάζετε, ἐὰν δύνασθε τὴν ἀναϊδιάν του.

Ἰδοὺ αὐτό· σ' Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἀφῆκετο εἰς Χαλκίδα σήμερον τὴν 5 καὶ 1)2 ὥραν μ. μ. Οἱ κάτοικοι ἀθρόοι ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐνθουσιῶδως.

Μηλοῦμ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΑΙ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Οὐδέν Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα ἐπλουτίσθη ἀπὸ τσαῦτα εἶδη δι' ἐνδυμασίας χειμερινῆς περιόδου ὅσον τὸ τῶν κκ. **Φερετοπούλου καὶ Σπυλιοπούλου**, οἵτινες δικαίως ἐπωνομάσθησαν οἱ Ὑπομπεριε τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ κ. Φερετοπούλου χρηματίσαντος Κόπτου παρὰ τῷ Μπεριε ἐπὶ δωδεκαετίαν.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ.

Ποικιλία παραγγελιῶν παρὰ τῶν κυριωτέρων ἐργοστασίων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Αἱ καλλίτεροι ποιότητες. **Ἀπαράμιλλος** ἐκλογή περὶ τὴν καλλαισθησίαν τῶν χρωμάτων.

ΩΡΑΙΑΙ ΤΣΟΧΑΙ

ΔΙΑ ΒΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΣΟΥΡΤΟΥΚΑ

Τὸ Κατάστημα παρακολουθεῖ ὅλους τοὺς δεκαπενθήμερους συρμούς καὶ προμηθεύεται τὰ τεχνικὰ τῆς βραπτικῆς περιόδου, ὥστε φθάνει εἰς τὴν τελειότητα τῆς τέχνης, τὴν ὅποιαν πρὸ πολλοῦ ἔχει δοκιμάσει ἡ φιλόκαλος πελατεία του. Διὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον ἔκτακτα κουστούμα ἀγγλικῶ καὶ γαλλικῶ συρμού.

400 ΕΙΔΗ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΩΝ

Πρὸς τοῦτοις δέχεται παραγγελίας ἐνδυμάτων δι' ἱππασίας, δι' ἄνδρας καὶ ἰδίως διὰ **Κυρίας**. Ἐπίσης χειμερινούς ἐπενδύτας Κυριῶν.

ΠΑΡΝΤΕΣΟΥ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ Ι. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΥ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ, εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπνικαρίας γωνίαν.

Μανδύας ἀδιάβροχοι διὰ στρατιωτικούς, ἀπὸ ὑφασμα λαμπρὸν καὶ στερεόν.

Ὁμβρέλλαι γυναικεῖαι, τῶν νεωτάτων παρισινῶν συρμῶν.

Ὅλα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, ἐκλογῆς τοῦ ἰδίου κ. Μομφεράτου ἐν Παρισίοις.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΑΛΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΣΤΕΚΟΥ

61.—Ὁδὸς Ἐρμοῦ—61.

Ἐκνομήσθησαν κατ' αὐτὰς ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας τὰ εἶδη: **Φανέλλαι** ἀνδρῶν μάλλιναί, **ὑποκάμιστα** τελειοτάτης κατασκευῆς, **κλινοσκεπάσματα** μάλλινα, **βέστα**, ἐνδυμασίαι **παίδων**, **λακμοδέτα** μεταξωτοὶ νεώτατοι, **μανδύλαι** λινὰ καὶ βαμβάκερά, **προσόψα**, καὶ διάφορα ἄλλα, πωλούμενα εἰς μετρίας τιμὰς.

ΜΑΣΚΟΤΤ

μπαστούνια κομίζει σήμερον ἐκ Παρισίων τὸ Ἐμπορικὸν **Σουτοπούλου**. Βῆναι τὰ νεώτατα μπαστούνια. Ὑπενθυμίζουσι Φάληρον, ἔρωτας κλπ.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσης.

Βίδοποιεῖται ἡ πολυάριθμος πελατεία τοῦ πασιγνώστου αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἶδη γαλλικοῦ ἄρτου κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγορὰν, ἀπέναντι τοῦ ὀπωροπωλείου τῆς Μεγάλης Παράγκας. Διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΗΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ς'.—12